Deseta Božja zapoved

37. Revščina in bogastvo

1 (Gospod:) »Da so dobrine te zemlje zelo neenako porazdeljene in da obstajajo bogati in revni, to je že tako modra Božja volja in On tudi dopušča takšno razmerje med ljudmi, saj bi brez tega ljudje težko obstali ali pa sploh ne bi mogli obstajati.
2 Predstavljaj si zadevo tako, da bi bil na vsej zemlji vsak človek že od rojstva preskrbljen z vsem, tako da od drugega ne bi potreboval niti najmanjše reči, tako bi kmalu živel kakor gozdne živali in ptice v zraku. Te si ne gradijo hiš, ne obdelujejo polj in vinogradov in jim ni treba skrbeti za obleko. In če bi imele v svojih votlinah in gnezdih dovolj hrane, jih tudi ne bi nikoli zapustile, ampak bi, podobno kot polipi na morskem dnu, mirovale in jedle, ko bi začutile lakoto. Toda ker si morajo živali poiskati hrano, se neprenehoma gibajo in počivajo šele, ko si potešijo lakoto.
3 In glej, tako je Bog posebno za ljudi zelo modro uredil: zemeljske dobrine je razdelil mednje zelo neenako in ljudi tudi opremil z zelo različno nadarjenostjo in sposobnostmi! Tako človek nujno potrebuje drugega. Bogati za težko in vendar nadvse nujno delo navadno ni tako zelo zavzet, da bi se ga lotil s svojimi rokami; je pa vesel, da o vsem odloča po svojem znanju in svojih izkušnjah ter svojim hlapcem in deklam ukazuje, kaj morajo opraviti in narediti. Ti se potem lotijo dela ter voljno delajo in služijo bogatašu za dogovorjeno plačilo. In da se morda ne bi iz ljubezni do lastnega bogatenja in udobnega življenja spozabili nad bogatim delodajalcem, tega varujejo svetni in tudi Božji zakoni, seveda le do določene mere, ki jo tudi za bogataše predpisujejo zelo ostri in modri zakoni.
4 Tako bogat posestnik potrebuje tudi razne obrtnike. Priti mora h kovaču, k tesarju, zidarju, mizarju, lončarju, tkalcu, h krojaču in še k mnogim drugim, in tako živijo drug od drugega, ker eden služi drugemu. In samo na ta način je mogoče ohraniti človeški rod na tej zemlji, in ta bi lahko zelo dobro živel, če nekateri ne bi postali čezmerno lakomni in oblastiželjni. Vendar takšne Bog zmeraj zelo ostro obišče, jih že na tem svetu kaznuje, njihovo krivično nagrabljeno bogastvo pa preide kvečjemu na tretji rod potomstva.
5 Iz tega vidiš, da na svetu morajo biti revni in bogati, in tako torej lahko že tudi razumeš, da zadnji zakon, ki ga je Mojzes dal Judom in po njih vsem ljudem, ni pomanjkljiv, ampak tako popoln kot je le mogoče, in da prav ta zapoved temelji na resnični, notranji popolnosti čiste ljubezni do bližnjega in duha usmiljenja v človeških srcih.

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
Knjiga 7